

Sygn. akt VIII C 2523/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 kwietnia 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, VIII Wydział Cywilny

w następującym składzie :

Przewodniczący : Sędzia SR Tomasz Kalsztein

Protokolant : st. sekr. sąd. Dorota Piasek

po rozpoznaniu w dniu 23 kwietnia 2019 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko J. J.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. na rzecz pozwanej J. J. kwotę 287 zł (dwieście osiemdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu w całości.

Sygn. akt VIII C 2523/18

UZASADNIENIE

W dniu 4 czerwca 2018 roku B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wytoczył przeciwko pozwanej J. J. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 1.185,84 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości odsetek maksymalnych od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że przedmiotowa wierzytelność wynika z umowy pożyczki zawartej przez pozwaną w dniu 7 lipca 2017 roku z pierwotnym wierzycielem (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. Pozwana nie dotrzymała warunków umowy, w następstwie czego niespłacona kwota należności głównej wraz z odsetkami za opóźnienie stała się wymagalna w dniu 7 sierpnia 2018 roku. Następnie, w dniu 20 kwietnia 2018 roku powód nabył wierzytelność względem pozwanej w drodze umowy cesji. (pозew w e.p.u. k. 3-5)

W dniu 20 września 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanej na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

Powyższy nakaz pozwana zaskarżyła sprzeciwem w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości. Pozwana podniosła zarzut nieudowodnienia roszczenia co do zasady i wysokości oraz braku legitymacji czynnej powoda i biernej pozwanej.

Postanowieniem z dnia 3 stycznia 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w L. stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi. (nakaz zapłaty k. 6, sprzeciw k. 7-8, postanowienie k. 12v.)

W piśmie procesowym z dnia 7 grudnia 2018 roku pełnomocnik powoda podtrzymał stanowisko w sprawie. (pismo powoda k. 15-16)

Na rozprawie w dniu 23 kwietnia 2019 roku nie stawiała się żadna ze stron, zawiadomienia doręczono w prawidłowy sposób. (protokół rozprawy k. 67)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 kwietnia 2018 roku powód zawarł z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowę ramową o przelew wierzytelności wraz z porozumieniem nr 1 do umowy ramowej przelewu wierzytelności z dnia 20 kwietnia 2018 roku, m.in. wobec dłużnika J. J..

W wyciągu z załącznika do porozumienia nr 1 do umowy ramowej przelewu wierzytelności z dnia 20 kwietnia 2018 roku zadłużenie pozwanej zostało określone na łączną kwotę 1.125 zł. (umowa ramowa przelewu wierzytelności k. 24-28v., porozumienie nr 1 do umowy ramowej przelewu wierzytelności z dn. 20-04-2018 r. k. 35-35v., wykaz wierzytelności nabytych na mocy porozumienia nr 1 do umowy ramowej przelewu wierzytelności k. 36-37)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w aktach sprawy dowodów z dokumentów, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie było zasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie.

Przede wszystkim w pełni uzasadnione okazały się podnoszony przez stronę pozwaną zarzuty braku legitymacji biernej oraz braku udowodnienia dochodzonego w sprawie żądania tak co do zasady, jak i wysokości.

Zgodnie bowiem z treścią art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że powód, jako strona inicjująca proces, jest obowiązany do udowodnienia wszystkich twierdzeń pozwu, w oparciu o które sformułował swe roszczenie. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, zadaniem sądu nie jest zarządzenie dochodzeń

w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/ 6-7/76). Podkreślić jednak należy, że dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony ani materialnoprawnym, ani procesowym, a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym i w konsekwencji sąd nie może nakazać, czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu i tylko od woli strony zależy, jakie dowody sąd będzie prowadził. Jeżeli strona uważa, że do udowodnienia jej twierdzeń wystarczy określony dowód i dlatego nie przytacza innych dowodów, to jej błąd nie jest usprawiedliwiony, sama ponosi winę niezgłoszenia dalszych dowodów i nie może zarzucać nieuzasadnionego uniemożliwienia wykazania jej praw. W niniejszej sprawie to zatem powód powinien wykazać, iż pierwotnego wierzyciela łączyła z pozwaną umowa pożyczki przenosząca określoną wartość, której to powinności nie sprostał. W pierwszej kolejności podniesienia wymaga, że na potwierdzenie stosunku prawnego

łączącego rzekomo pozwaną z pożyczkodawcą powód przedłożył wyłącznie kserokopie umowy ramowej pożyczki oraz pozostałe wydruki (załączniki do umowy ramowej pożyczki, potwierdzenie wykonania przelewu na kwotę 1.125 zł, potwierdzenie przelewu na kwotę 250 zł, wypowiedzenie umowy pożyczki wraz z wezwaniem do zapłaty), które nie mogą być postrzegane

w kategoriach dokumentów posiadających jakąkolwiek moc dowodową, albowiem nie zostały one poświadczone za zgodność z oryginałem. Zgodnie bowiem z utrwalonym poglądem judykatury (por. m.in. wyrok SN z dnia 10 lipca 2009 roku, II CSK 71/09, LEX; wyrok SN z dnia 29 kwietnia 2009 roku, II CSK 557/08, LEX; wyrok SN z dnia 16 czerwca 2000 roku, IV CKN 59/00, LEX; postanowienie SN z dnia 27 lutego 1997 roku, III CKU 7/97, LEX; uchwała SN z dnia 29 marca 1994 roku, III CZP 37/97, OSNC 1994/11/206), moc dowodowa kserokopii uwarunkowana jest od uprzedniego poświadczenia zgodności kserokopii z oryginałem. Uzasadniając powyższe stanowisko Sąd Najwyższy przypomniał, że Kodeks postępowania cywilnego nie zna pojęcia kserokopii, natomiast, jako pojęciem przeciwstawnym pojęciu oryginału posługuje się pojęciem odpisu. Skoro jednak tak odpis, jak kserokopia stanowią odwzorowanie oryginału tyle tylko, że pierwszy metodą tradycyjną, a druga metodą nowoczesną, to istnieje podstawa do objęcia pojęciem odpisu także kserokopii. Dla uznania kserokopii za dokument, świadczący o istnieniu oryginału o odwzorowanej

w niej treści, niezbędne jest jednak oświadczenie o istnieniu dokumentu o treści

i formie odwzorowanej kserokopią. Takim oświadczeniem będzie umieszczone na kserokopii i zaopatrzone podpisem poświadczenie zgodności kserokopii z oryginałem. Dopiero wtedy można uznać kserokopię za dokument świadczący o istnieniu oryginału o treści i formie w niej odwzorowanej. Bez wspomnianego poświadczenia kserokopia nie może być uznana za dokument. Zaznaczenia wymaga przy tym, że jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14 lutego 2007 roku (II CSK 401/06, Lex), jeżeli pismo nie może być uznane za dokument, nie może być ono też podstawą do prowadzenia dowodu w trybie art. 308 k.p.c. Odmienne ujęcie tego zagadnienia prowadziło do obejścia przepisów o dowodzie z dokumentu. Poza tym wymienione w art. 308 k.p.c. środki dowodowe ustawodawca zaliczył do "przrzędów utrwalających albo przenoszących obrazy lub dźwięki". Oznacza to, że środki te, w tym także fotokopie, mają przedstawiać rzeczywistość poprzez zawarte w nich obrazy lub dźwięki, a nie przez opisy wyrażane pismem. Reasumując dotychczasowe rozważania stwierdzić należy, że ww. dokumenty w postaci złożonej przez powoda nie mogą być postrzegane, jako dowodzące faktu związania pozwanej umową pożyczki.

W ocenie Sądu nawet jednak gdyby założyć, że przedmiotowe dokumenty posiadają walor dowodowy to i tak, walor ten byłby niewystarczający do przyjęcia, iż pozwana była stroną umowy pożyczki z dnia 7 lipca 2017 roku, że otrzymała na jej mocy określoną kwotę pieniężną, którą zobowiązała się zwrócić na określonych w niej warunkach w terminie do dnia 7 sierpnia 2017 roku. Zgodnie ze stanowiskiem judykatury, kodeksowa definicja pożyczki wskazuje, że świadczeniem dającego pożyczkę jest przeniesienie na własność biorącego pożyczkę określonej ilości pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku i wykonanie tego świadczenia powód powinien udowodnić w procesie cywilnym. Dopiero wówczas zasadne staje się oczekiwanie od biorącego pożyczkę, że udowodni on spełnienie swego świadczenia umownego tj. zwrot pożyczki (por. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 17 kwietnia 2012 roku, I ACa 285/12, LEX nr 1162845). Innymi słowy pozwany, od którego powód domaga się zwrotu pożyczki nie musi wykazywać zwrotu pożyczki, dopóty powód nie wykaże, że pożyczka została udzielona. W niniejszej sprawie fakt udzielenia pozwanej pożyczki nie został przez powoda dostatecznie udowodniony. Powód poprzestał wyłącznie na złożeniu umowy ramowej pożyczki - umowy określającej warunki udzielania pożyczek gotówkowych zawartej w dniu 7 lipca 2017 roku, potwierdzenia przelewu z rachunku przez pierwotnego wierzyciela kwoty 1.185 zł na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. tytułem spłaty pożyczki klienta (...) oraz wpływu na rachunek pierwotnego wierzyciela kwoty 270 zł tytułem akceptacji warunków umowy pożyczki refinansującej (...). W tym miejscu wymaga podkreślenia fakt, iż z przedłożonych dokumentów nie wynika, że pozwana była klientem pierwotnego wierzyciela, tj. dokonała czynności związanych z utworzeniem konta na portalu pożyczkodawcy i weryfikacją swojej osoby, a następnie złożyła wniosek o pożyczkę, która została jej udzielona. Skoro zgodnie z umową ramową pożyczki, założenie konta użytkownika wymagało dokonania rejestracji na stronie internetowej, wypełnienia stosownego formularza rejestracyjnego, złożenia stosownych oświadczeń oraz dokonania przelewu weryfikacyjnego, w tytule którego pożyczkobiorca winien podać unikalny kod przesłany przez pożyczkodawcę na pocztę elektroniczną, to obowiązkiem powoda było wykazanie zaistnienia wszystkich w/w faktów. Niezwykle istotne znaczenie należy przy

tym przypisać kwestii właściwego udowodnienia faktu dokonania przez pożyczkobiorcę przelewu weryfikacyjnego, tylko bowiem dowód takiego przelewu pozwala na przyjęcie, że pożyczka została udzielona określonej osobie, a nadto, że osoba ta zaakceptowała postanowienia umowy ramowej pożyczki. Dowodu na powyższe brak jest jednak w aktach sprawy. Powód winien również wykazać, że pozwana złożyła wniosek o pożyczkę, z której wywodzi swoje roszczenie, niewątpliwie przecież wniosek taki musiał zostać zarejestrowany na rzekomo utworzonym przez pozwaną koncie. Tymczasem przedstawione przez powoda dokumenty dowodzą li tylko tego, że została sporządzona umowa zawierająca dane pozwanej (nie wiadomo jednak, przez kogo podane), a następnie, że na rachunek bankowy o nr „55 1020 (...) (...)” (nie wiadomo przez kogo wskazany) należący do podmiotu nie będącego stroną w sprawie, tj. (...) Sp. z o.o. została przelana kwota 1.125 zł. Nie ulega przy tym wątpliwości, że samo potwierdzenie wykonania przelewu na rzecz danej osoby/podmiotu, nie oznacza jeszcze, że osoba ta przelew ten otrzymała. O czym mowa była wyżej, również potwierdzenie przelewu kwoty 270 zł stanowiącej rzekome potwierdzenie akceptacji warunków umowy pożyczki refinansującej dotyczy osoby nie będącej stroną w sprawie, tj. R. J.. Jak wynika bowiem z treści art. 143 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 roku o usługach płatniczych, zlecenie płatnicze uznaje się za wykonane na rzecz właściwego odbiorcy, jeżeli zostało wykonane zgodnie z informacjami, o których mowa w art. 23 ust. 1 pkt 1 lub w art. 27 pkt 2 lit. b, a w przypadku wskazania w treści zlecenia płatniczego unikatowego identyfikatora - jeżeli zostało wykonane zgodnie z tym unikatowym identyfikatorem bez względu na dostarczone przez użytkownika inne informacje dodatkowe; Jeżeli unikatowy identyfikator podany przez użytkownika jest nieprawidłowy, dostawca nie ponosi odpowiedzialności na podstawie art. 144-146. Unikatowy identyfikator to przy tym, kombinacja liter, liczb lub symboli określona przez dostawcę dla użytkownika, która jest dostarczana przez jednego użytkownika w celu jednoznacznego zidentyfikowania drugiego biorącego udział w danej transakcji płatniczej użytkownika lub jego rachunku płatniczego (art. 2 pkt 33 ustawy), a więc nic innego jak numer rachunku bankowego. Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 31 października 2014 roku (I ACa 607/14, LEX), na dostawcy usług płatniczych spoczywa jedynie obowiązek weryfikacji numeru rachunku, nie zaś danych posiadacza rachunku, na którego rzecz ma nastąpić wpłata. Oznacza to, że

w świetle obowiązujących przepisów bankowi nie można zarzucić niedochowania należytej staranności poprzez niesprawdzenie personaliów beneficjenta przelewu z danymi posiadacza rachunku. Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy uznać należy, że potwierdzenie przelewu z k. 50v. należy interpretować wyłącznie w ten sposób, iż przelew ten został wykonany na rachunek o numerze „55 1020 (...) (...)”, należący do podmiotu nie będącego stroną w sprawie, czyli (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.. W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że powołanie dowodów na wykazanie zasadności roszczenia, zarówno w aspekcie „czy się należy”, jak i aspekcie „ile się należy”, obciążało powoda już w pozwie. Powód powinien był

w pozwie nie tylko jasno wykazać czego się domaga, ale też powołać dowody na wykazanie zasadności swojego żądania. Poza sporem bowiem pozostaje, że zawsze zachodzi obiektywna potrzeba powołania w pozwie dowodów na wykazanie zasadności swoich roszczeń w zakresie żądanej ochrony prawnej.

Wyjaśnić przy tym należy, że obowiązujące przepisy (art. 207 § 6 k.p.c.) nakazują stronom postępowania przytaczanie okoliczności faktycznych i dowodów, co do zasady wraz z pierwszym pismem, w którym zajmuje stanowisko w sprawie (pозwie, odpowiedzi na pozew, sprzeciwie). Już zatem w treści pozwu powód winien niezwłocznie przedstawić wszelkie wnioski dowodowe i dowody na uzasadnienie swoich twierdzeń faktycznych (B. K., Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. S. P.. (...) -148). Wskazać bowiem należy, że § 2 art. 217 k.p.c. jasno wskazuje, że fakty i dowody winny być przytaczane „we właściwym czasie” pod rygorem ich pominięcia jako spóźnionych (por. Komentarz do art. 217 Kodeksu postępowania cywilnego: P. Telenga i inni, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. WKP, 2012; T. Żyźnowski i inni, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom I. Artykuły 1-366. Lex, 2013; B. Karolczyk, Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. St.Prawn. 2012/1/123-148). Dodać należy, że okoliczności tej nie zmienia fakt, iż Kodeks postępowania cywilnego daje stronom możliwość przedstawienia nowych dowodów w postępowaniu odwoławczym (art. 381 k.p.c.), lecz jest ona obostrzona określonymi warunkami - potrzeba powołania się na dany dowód musi się ujawnić już po zakończeniu postępowania przed Sądem pierwszej instancji - przy czym strona nie może skutecznie żądać ponowienia lub uzupełnienia dowodu w postępowaniu apelacyjnym li tylko dlatego, że spodziewała

się korzystnej dla siebie oceny określonego dowodu przez Sąd pierwszej instancji (por. wyrok SN z dnia 10 lipca 2003 roku, I CKN 503/01, LEX nr 121700; wyrok SN z dnia 24 marca 1999 roku, I PKN 640/98, OSNP 2000/10/389). Na gruncie przedmiotowej sprawy uznać należy, że konieczność wykazania legitymacji biernej pozwanej istniała niewątpliwie już na etapie postępowania przed Sądem pierwszej instancji, skoro twierdzenie to stanowiło podstawę roszczenia dochodzonego niniejszym powództwem.

Z opisanych powyżej przyczyn uznać należy, że powód nie udowodnił, że pozwana ma obowiązek zapłaty na jego rzecz kwoty dochodzonej pozwem, co musiało skutkować oddaleniem powództwa w całości.

O obowiązku zwrotu kosztów procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik sprawy, działając na podstawie art. 98 k.p.c. Pozwana wygrała proces w całości, a zatem należy jej się od powoda zwrot kosztów procesu w pełnej wysokości. Na koszty procesu poniesione przez pozwaną złożyły się koszty zastępstwa procesowego pełnomocnika pozwanej w osobie radcy prawnego w stawce minimalnej – 270 zł (§ 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, t.j. Dz. U. 2015, poz. 1804) oraz 17 zł – tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.